

hos andre fik han oplyst, at den egenlige Logerende mange Steder blot tjente til Skærmbrædt for en ukontrolleret Herbergeren af den Slags omflakkende Eksistenser, hvoraf en Storstad vrimler, — ikke Sjøvere eller professionelle Lediggængere, „der sandelig ikke havde saa fint et Nattekvarter“, men forholdsvis velholdne unge Mennesker: Kommis'er, Fabriksarbejdere, Barbersvende, Opvartere o. lign., for hvem det at have et Hjem var en overflødig Luksus. De tilbragte deres Fritid paa Gaden, i Ølkipperne, paa Dansebulerne og i offentlige Huse og havde saa et eller andet Sted Adgang til en Soveplads, hvor de tilbragte nogle Nattetimer. De ejede kun, hvad de bar paa sig, og flyttede fra Bydel til Bydel uden Varsel. Det var en Levevis, der var dem paatvungen af Eksistenskampen i disse Millionbyer, og som derfor hurtig faldt dem naturlig. Den, som var vant til at leve Tilfældighedernes Liv paa Gaden og i det hele var friest i sine Bevægelser, skaffede sig lettest Erhverv. Hjemlig Hygge, Fred og Tryghed var for saadanne Folk aldeles fremmede Begreber, der end ikke fremkaldte noget Savn. — Han ophørte da ogsaa hurtig at beklage dem. Hvad var der at jamre over? Der foregik en Smagsforandring, det var det hele.

Men nu hændte det en Morgen, at han hørte sin Værtinde samtale med en Mandsperson ude i Forstuen. Det var en Politibetjent, som var kommen for at faa Oplysning om en Barbersvend, der om Natten var bleven bragt til et af Byens Hospitaler, og som havde opgivet at have haft sit „Schlafstelle“ her. Mennesket havde faaet Blodstyrning paa en Ølstue og var død kort efter Ankomsten til Hospitalet. Da Fru Kumminach, der i Begyndelsen havde været tavs, hørte dette sidste, blev hun pludse-